Charlotte Nashová

Svatba v Paříži

Mladá fronta

Svatba v Paříži

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Charlotte Nashová

Svatba v Paříži – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Charlotte Nashová

Svatba v Paříži

Charlotte Nashová

Svatba v Paříži

Mladá fronta

Přeložila Klára Kolinská

THE PARIS WEDDING
First published in Australia and New Zealand in 2017 by Hachette Australia
First published in Great Britain in 2017 by Piatkus (Little, Brown Book Group)
Copyright © 2017 by Charlotte Nash
Translation © Klára Kolinská, 2019

ISBN 978-80-204-5156-9 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5391-4 (ePub)
ISBN 978-80-204-5393-8 (Mobi)
ISBN 978-80-204-5392-1 (PDF)

Mé mamince, která mě naučila šít a která dokázala opustit svůj domov v Anglii a vydat se vstříc novým dobrodružstvím v Austrálii. Byla to ta nejsilnější žena, kterou jsem kdy poznala, která v životě vydržela víc, než by se dalo od jednoho života očekávat, a nikdy přitom nepřestala být tou nejlaskavější, nejvelkorysejší a nejstatečnější matkou, jakou si lze přát. S největší láskou.

Prolog

Rachael Westová nemohla vědět, že ve stejný den, kdy zemřela její matka, poslali jí pozvánku z jisté firmy sídlící v Sydney a zabývající se pořádáním akcí pro náročnou klientelu. Nikdy neviděla tu ženu, která ji složila, zasunula ji prsty s pečlivě nalakovanými nehty do smetanově bílé obálky a opatrně ji uhladila.

Ta obálka ležela na stole v kanceláři firmy celých dvanáct hodin, což byla stejná doba, kterou Rachael potřebovala k vyřízení všech nezbytných záležitostí ohledně pohřbu. Nemohla vědět, že obálka celé dva následující dny čekala v zapomenuté tašce s poštou připravenou k odeslání, zatímco ona otupěle bloumala po farmě. Nemohla tušit ani to, že ve stejný den, kdy na farmu dorazila její sestra Tess, zaměstnanci firmy tašku znovu objevili, zásilky roztřídili a pozvánka konečně prošla sydneyskou poštovní centrálou. Tam se pravý horní roh obálky trochu pomačkal v třídicím stroji a na zadní straně jí přibyl otisk podrážky, jak někomu spadla na podlahu.

Ve chvíli, kdy Rachael apaticky seděla v první řadě v kostele na matčině pohřbu a snažila se z toho všeho nezhroutit, zatímco místní sbor zpíval truchlivé písně, pozvánka putovala v poštovním autě mířícím na západ.

A tak když Rachael jen o chvíli později jezdila svou dodávkou kolem dokola po maličkém centru Miltonu a viděla poštovní auto zaparkované před budovou úřadu, nemohla vědět, že pozvánka byla vyložena a předána do rukou vedoucí místní pobočky, Beverley

Watkinsové. Beverley věděla jen to, že pro Rachael přišla nějaká pošta; a Rachael nevěděla nic.

Bylo slunné úterní dopoledne, ale v Miltonu panoval nezvyklý klid. Všichni už nejspíš vyrazili z kostela zpátky na farmu. No, všichni až na Rachael a Beverley. Beverley se mezi pohřbem a smutečním shromážděním na pár minut zdržela ve své kanceláři, aby dostála svým povinnostem vedoucí pošty. A Rachael jednoduše oddalovala návrat domů mezi hosty.

Byla doba sklizně a na polích pilně pracovaly kombajny, obratně se vyhýbaly stromům na krajích polí a zanechávaly po sobě brázdy plné šedivého prachu. Rachael držela levou rukou volant a nervózně si okusovala nehty na pravé ruce. Černé krepové šaty se jí lepily na stehna a z culíku se jí uvolňovaly další a další prameny rozcuchaných vlasů. Hrozilo, že se jí účes každým okamžikem uvolní úplně a vlasy se jí rozlijí po zádech jako záplava vody z hráze, kterou si vybudovala kolem svého smutku. Sedět na pohřbu ještě zvládla, ale jak bude čelit všem hostům shromážděným na farmě, to si nedokázala představit.

Počkala deset minut, dokud neviděla Beverley odjíždět, a pak teprve zahnula na hlavní silnici. Rádio v autě hrálo nějakou country hudbu, která těsně předtím, než zahnula na dlouhou příjezdovou cestu k farmě, přešla do statického šumu, jako kdyby auto překročilo hranici mezi civilizací a divočinou. Příjezdová cesta samotná vypadala jako kdykoli jindy: úzký klikatící se pás nezpevněné hlíny s občasnými výmoly zarůstající podél okrajů divokou pšenicí, z něhož bylo už zdálky vidět siluetu domu. Vypadala stejně jako jindy, až na to, že na jejím konci už na ni nikdy nebude čekat matka.

Objevila se před ní farma: jednoduché čtvercové stěny pod širokými verandami, chladicí jednotka klimatizace na plechové střeše, řádka matčiných gardénií na předním záhoně, vyrovnaná jako ukázněná vojenská jednotka. Podél travnatých okrajů příjezdové cesty stála v nejrůznějších úhlech zaparkovaná auta a dodávky a Rachael už zdálky viděla hloučky smutečních hostů v černém pomalu přecházejících po terase i uvnitř v domě. Muselo se tu sjet nejméně sto lidí z celého okresu.

Rachael zajistila volant, dotlačila auto do garáže a vešla přes prádelnu do domu. Dávala si přitom načas, jak nejdéle to šlo. Za půl hodiny se všichni vydají k vysokému stromu na vyvýšenině za domem, aby tam mezi květiny rozprášili popel její matky. Do té doby ať kondolence přijímá Tess. Tess je na takovéhle věci šikovná.

Rachael bylo jasné, že Sammy ji co nevidět začne hledat: její nejlepší kamarádce se vůbec nelíbilo, když Rachael trvala na tom, že z kostela pojede sama. Vlastně kdyby bývaly jely společně, k tomu, co se pak stalo, by možná vůbec nedošlo. Ale takhle byla Sammy někde v domě s ostatními hosty, zatímco Rachael seděla sama ve svém pokoji, zírala na zatažené krajkové záclony na okně a vyčkávala.

Venku pod oknem procházely dvě ženy a něco si povídaly. Nemohly vědět, že Rachael je v pokoji, že sedí hned u otevřeného okna zakrytého záclonou, a že tak slyší každé slovo. Jejich hlasy ale Rachael nepoznávala.

„To je hrozný, viď?" říkala zrovna ta první. „Takovej život si nezasloužila. Napřed jí uteče manžel s nějakou blondýnou a potom, sotva se z toho trochu vzpamatuje, tak onemocní. A dalších deset let je odkázaná na pomoc ostatních. Já bych to teda určitě nezvládla. A nakonec umře v pětapadesáti."

„Snášela to obdivuhodně," dodala druhá žena. „Vždycky říkala, že člověk nakonec zvládne všechno, co musí."

„Ale hodně jí v tom pomáhala ta její dcera," pokračovala první žena. „Jen si představ, obětovat deset let života kvůli tomu, aby ses postarala o člena rodiny. Musí to bejt ohromně silná povaha. Já jsem si jistá, že kvůli mně by nikdo z mých dětí nic takovýho neudělal. Nemají žádnej smysl pro povinnost."

„Marion měla velký štěstí, že ji měla," přisvědčila druhá. „I když je smutný, že umřela tak brzy."

Rachael vzhlédla, ale přes záclony neviděla ven. Navzdory touze vyhnout se všem smutečním hostům a být sama pocítila prudké nutkání říct té ženě, že to nikdy nedělala z pouhého smyslu pro povinnost a že se nejednalo ani o žádnou šťastnou prozřetelnost. Dělala to čistě z lásky.

To pomyšlení donutilo Rachael vstát. Její matka byla po smrti, ale ona ji milovala, a přesto teď nechala Tess ujmout se úlohy hostitelky. Bylo načase objevit se na scéně, přijmout zodpovědnost, vystoupat na tu vyvýšeninu a konečně se s matkou rozloučit.

„Ale to na tom všem ještě není to nejsmutnější, viď?" rozvíjela své úvahy první žena venku. „Co teď bude s Rachael? Představ si, jaký to pro ni bude, pokoušet se v osmadvaceti začínat novej život. Podívej se na její sestru – je šťastně vdaná a už má tři děti, a to je o rok mladší."

Rachael ztuhla a natahovala uši, aby jí z rozhovoru odehrávajícího se pod jejím oknem nic neuniklo. Každé slovo ji bodalo jako dýka.

„Vsadím se, že zůstane tady na farmě. Ale vypadá, že to zvládá celkem dobře."

První žena soucitně zamlaskala. „Ty roky už jí nikdo nevrátí. Čas je to jediný, čeho máme všichni stejně, a co z něj promarníme, to už nikdy nedostaneme zpátky. Prej se ve škole dobře učila?"

„Myslím, že měla umělecký sklony," odpověděla druhá. „Ale byla výborná studentka. Pokud se dobře pamatuju, přijali ji dokonce na univerzitu."

„No vidíš. Když si jen pomyslím, čeho všeho se musela vzdát, když se rozhodla zůstat tady. No, už bysme měly jít a popřát jí hodně štěstí. Bude ho potřebovat."

A navzdory všemu, co se za poslední rok, za poslední týden a za posledních pár hodin stalo, byla Rachaelina vzpomínka na ten den už navždycky poznamenána jasným vědomím, že třebaže to bylo jen a jen její rozhodnutí, které nebylo motivováno ničím jiným než hlubokou láskou, tím, že na farmě zůstala, ztratila něco, co bylo stejně důležité a stejně nenahraditelné jako život její matky. Protože ty ženy měly pravdu. Aby tu mohla zůstat, vzdala se studia na univerzitě. Vzdala se vlastní budoucnosti.

A vzdala se Matthewa.

Kapitola 1

Den po pohřbu se Rachael silou dlouholetého zvyku probudila ještě před rozedněním a uvařila dva šálky čaje. Sáčky vyhodila do dřezu, ale pak si uvědomila, že Tess by takový nepořádek určitě šel na nervy, vymačkala je a hodila do odpadkového koše. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že ten druhý šálek už je navíc.

Opřela se rukama o okraj dřezu a vylila matčin čaj do výlevky. Před dvěma týdny skončily žně a za oknem bylo vidět široká zvlněná strniště v matném šedivém světle nadcházejícího rozbřesku. Šedivý opar v krásné barvě holubího peří na obzoru postupně přecházel v bledou záři prvního svítání a siluety země a nebe se prolínaly v dokonalém souladu. Iluzi brzy narušilo slunce, jehož paprsky se odrážely od stonků slámy a po chvíli zažehly korunu osamělého majestátního eukalyptu na nedaleké vyvýšenině plameny jasné bronzové záře.

Sedm dní, pomyslela si Rachael. Už je to sedmé svítání, které prožívá bez matčiny přítomnosti.

Rachael potichu škytla a přitiskla si ruku na ústa. Pořád ještě se jí v nevítaných okamžicích neovladatelně zalévaly oči slzami, rána byla ještě čerstvá a nezacelená. Ale Tess, Joel a děti naštěstí ještě spali, takže měla čas dát se trochu dohromady.

„Jsi vzhůru brzy."

Rachael vyskočila a honem si otřela slzy. Tess vešla do kuchyně v tlustých ponožkách, které zrádně tlumily její kroky. Kostkovaný

župan měla v pase pevně utažený páskem a světlé vlasy si zapletla do úhledného copu. Rachael se bezděčně dotkla rozcuchaného chumáče vlasů v týle, pozůstatku toho, že spala v culíku. Ve vlasech měla zamotané kousky roztrhané gumičky, kterou si ho den předtím stáhla.

„Tak co, pustíme se do třídění máminých věcí?" zeptala se Tess a činorodě zapnula varnou konvici.

„Co?"

„Máminy věci. Včera jsem se tě na to ptala. Říkala jsi, že to dneska uděláme."

„A kdy?" opáčila Rachael. Z toho, co se stalo včera, si nepamatovala vůbec nic, kromě rozhovoru těch dvou žen pod svým oknem. Průběh celého dne měla v paměti zahalený do mlžného oparu slz, žalmů a vůně bílých lilií.

„Dneska ráno."

„Ne, myslím, kdy ses mě na to ptala?"

„Po večeři. Když Joel myl nádobí."

„Já si to nepamatuju."

Rachael vzala do dlaní šálek čaje, který si postavila na okenní parapet, ale nenapila se. Hrdlo měla tak sevřené, že by nedokázala polknout. Dokonce si ani nepamatovala, jestli včera vůbec večeřela, nebo ne.

„Nechceš se napřed nasnídat?" pokusila se zahrát Tessin nápad do autu.

„Ne, najím se až potom. Kde začneme – v obývacím pokoji nebo v ložnici?"

„Nemusíme s tím začínat hned," zaprotestovala Rachael a marně se pokoušela ovládnout třesoucí se hlas.

„Ale tohle bude práce na hodně dlouho. Její skříň je nacpaná k prasknutí. To by mě zajímalo, k čemu ženská, co bydlela na farmě, potřebovala tolik fajnovýho oblečení."

„Většinu z toho šila pro jiný ženský."

„Tak co to dělá v její skříni?"

„Šila oblečení, když ho někdo potřeboval – formální kostýmky, šaty na svatbu, cokoliv, a ty lidi ho pak přinesli zpátky a ona to přešila zase pro někoho jinýho. Nikdy –"

„Vsadím se, že ani nevíš, co všechno tam je. Vsadím se, že ten otoman je pořád ještě plnej zimních svetrů, který už stejně nikdo nenosí. Neboj, Joel dá dětem najíst a zabaví je, aby se nám nepletly do cesty."

Rachael si v duchu představila svou sestru, jak podle striktního časového harmonogramu pochoduje po matčině pokoji a bez ladu a skladu plní pytle na odpadky jejím oblečením, přikrývkami a dalšími cennými věcmi. „Ne," prohlásila.

„Já ti nerozumím. Za pár dní se budeme muset vrátit na farmu, takže ti s tím pak už nebudu moct pomoct. Říkala jsi, že s tím chceš začít."

Rachael rozhodila paže. „Já si nepamatuju, co jsem říkala! Včera měla pohřeb, Tess. Kromě toho, já jsem tady s ní žila posledních deset let. Já vím, co chtěla. Jestli se musíš vrátit domů, tak fajn. Já to tady zvládnu."

„Aha, jasně. Tohle je už zase o tom, že jsem se tenkrát rozhodla žít s tátou, když jsme byly děti." Tess si založila paže na prsou a vyrukovala se starým, ale pořád citlivým předmětem sporu, který během let vyvolal mezi sestrami řadu bolestných nedorozumění. „Ale jedna z nás se přece pro tátu rozhodnout musela. To ale neznamená, že mi na mámě nezáleželo. A teď se jenom snažím trochu ti to ulehčit."

Tess pronesla svou řeč bez jakýchkoliv viditelných známek citového zaujetí. Rachael vůbec nechápala, jak její sestra dokáže ovládat smutek, který byl pro ni samotnou téměř nad její síly.

„Ne, o to nejde."

Přesto Rachael nešla z hlavy vzpomínka na ten den, kdy ve věku teprve osmi let stála vedle své matky na konci dlouhé příjezdové cesty a dívala se, jak otec a Tess odjíždějí. Rachael se tiskla k matce a odmítala tomu uvěřit. Marion ji držela pevně v náručí, oči plné slz, ale hlas měla klidný a pevný. „Pořád je to tvoje sestra," prohlásila matka. „A tohle bude vždycky náš domov. Jednou se sem vrátí. Vrátí se, uvidíš. Jednou se vrátí." Znovu a znovu opakovala stejná slova, jako kdyby měla moc proměnit přání ve skutečnost.

Teď Tess odhodlaně stiskla rty. „No, můžu ti aspoň připravit nějaký seznamy? Je tu spousta vypůjčených zdravotních pomůcek, který bude potřeba vrátit, a někdo by měl vyhodit všechny ty léky."

„A na co by mi k tomu byl seznam?“

„Abys na nic nezapomněla.“

Rachael mlčky zírala na svou sestru. Bylo by opravdu možné, že Tess ji pořád ještě považuje za bláhového snílka, kterým byla jako malá, za holčičku, co s sebou všude nosila skicák a pastelky, co věčně chodila pozdě a pořád něco zapomínala? Ano, taková opravdu kdysi bývala. Ale Rachael se během posledních pár let ve škole změnila a začala se velmi snažit, a pak se dalších deset let starala o matku, všechno za ni vyřizovala, vozila ji k lékaři, dohlížela na to, aby pravidelně jedla a brala léky, koupala ji a pomáhala jí na toaletu, a k tomu měla ještě na starost celou farmu. To všechno Rachael navždycky změnilo. A Tess u toho nebyla, a tak tu změnu nemohla sledovat.

„Já na nic nezapomenu,“ ujistila Rachael sestru.

„Už jsi zapomněla i to, co jsi říkala včera.“

Rachael stiskla zuby potlačovaným napětím. Věděla, že Tess dokáže v podobném duchu pokračovat celé hodiny, a jediné, po čem dnes Rachael toužila, bylo být sama, dívat se z okna na pole nebo se procházet kolem domu, ztratit se ve vlastních myšlenkách na tak dlouho, jak bude potřebovat. Rozhodla se k ústupu, nechala šálek s čajem v kuchyni a zamířila do svého pokoje.

Tess jí ale byla v patách. „A kdy plánuješ uklidit lednici? Jsou tam tuny jídla, co zbylo z hostiny, bude potřeba ho nějak roztřídit a rozhodnout, co s ním.“

„Tak si ho vem domů na Vánoce.“

„Když už je řeč o Vánocích, myslím, že bys měla přijet k nám. Neměla bys tu bejt sama. Nebo mám ještě lepší nápad. Ráda bych tě někomu představila.“

Rachael se k ní prudce otočila. „Proč myslíš, že potřebuju, abys mi někoho dohazovala?“

„Kdo mluví o dohazování? Je to Joelův bratranec, moc fajn chlap. Koupil farmu kousek od Orange a ještě tam nikoho nezná. Jeho rodina žije v západní Austrálii, takže bude taky sám. Určitě byste našli nějaký společný téma – aspoň byste nebyli tak sami.“

Rachael si promnula dlaní tvář. Za poslední týden toho moc nenaspala, celou noc se jí honily hlavou vzpomínky na matčiny

poslední dny v nemocnici. V hlubokých zákoutích mysli se jí také jako spadané listí hromadily starosti ohledně farmy a její budoucnosti. Copak Tess nedokáže pochopit, jak je z toho vyčerpaná a rozrušená? Že se jí i sebemenší maličkost jeví jako nepřekonatelný problém?

Znovu vykročila ke svému pokoji. „Nemohla bys toho teď nechat, prosím tě? Sotva jsme ji pochovali."

„Já jsem jenom myslela, že by ti to mohlo pomoct přijít na jiný myšlenky. A kromě toho už je načase, aby sis našla chlapa. Co ses rozešla s Matthewem, jsi ještě s nikým nechodila."

Rachael ztuhla. Zmocnil se jí stejný nepříjemný pocit, který prožívala včera, jako kdyby pouhé vyslovení jeho jména uvěznilo její tělo v nějaké kleci, tak pevné, že se v ní skoro nemohla nadechnout. Opřela se rukou o zeď, aby získala oporu a rovnováhu. Pouhý ústup na tohle nestačil: potřebovala před tím definitivně uniknout do bezpečí. Dveře na zadní verandu byly přímo před ní. Rachael najednou zjistila, že je venku a v holínkách rázuje po poli, metr za metrem se vzdaluje od domu a ve spěchu po sobě zanechává úzkou brázdu sešlapaných stonků.

„Já se ti jenom snažím pomoct!" křičela na ni Tess někde za jejími zády.

Rachael se neotočila. Pod otevřeným nebem si s úlevou rozpustila vlasy, zhluboka se nadechovala vzduchu prohřátého sluncem a snažila se setřást ze sebe prožitý šok. Vzpomínka na Matthewa se zdála tak vzdálená, že už by ji dnes neměla takhle bolet. Zjištění, že vyslovení jeho jména v ní pořád ještě vzbuzuje tak intenzivní pocit ztráty, pro ni bylo nepříjemným překvapením. Až dosud si myslela, že ho pohřbila hluboko v srdci a má proti takovým pocitům vybudovánu bezpečnou obranu.

Zamířila na jih. Snažila se ponořit do rytmu vlastních kroků a vyhnula se dlouhému poli, uprostřed něhož byla proláklina ukrytá v obilí. Tento manévr se ukázal jako zbytečný. Když zavřela oči, pořád ještě si zřetelně vybavovala, jak se tam schovávali s Matthewem. Cítila studenou zem pod sebou a Matthewovo teplé tělo ležící vedle ní, jako kdyby to bylo včera. Natáčela si na prsty prameny jeho kudrnatých vlasů, celé hodiny ležela s hlavou opřenou

o jeho hruď nebo se mu dívala do očí a poslouchala, jak spřádá plány ohledně jejich společné budoucnosti. Matthew s nadšením rozvíjel lákavé scénáře jejich společného příběhu, v němž oba odešli studovat na univerzitu a pak se sem vrátili, aby si tu vybudovali domov, a Rachael je nadšeně přijímala za své. Jejich sny byly pevně spjaté s půdou jejich rodného kraje, s vůní slámy na polích kolem farmy, se vším, čím Rachael byla.

Najednou se uprostřed věty zarazil a podíval se na ni s tím svým klidným, upřímným úsměvem. „Už zase moc mluvím," řekl omluvně.

„Ne, ne," ujistila ho spěšně. „Chci to slyšet, a to do nejmenších detailů."

Matthew jí přejel palci po tvářích a vzal její tvář do dlaní. „Vždycky tě budu milovat," prohlásil pevným a sebejistým tónem. Svůj slib stvrdil polibkem a Rachael poskočilo srdce štěstím.

Rachael se s podrážděným zaklením donutila vrátit v myšlenkách do přítomnosti. Vzduch voněl podzimem stejně jako vždycky, ale všechno ostatní se změnilo. Tenkrát, když to Matthew řekl, jim oběma bylo sedmnáct a život si představovali jinak, než jaká byla pozdější skutečnost. A přesto Rachael věděla, že už nikdy nebude nikoho milovat tak, jak v tu chvíli milovala jeho.

Pokračovala dál, dokud nedošla až k plotu na jižní hranici farmy, ale bolest ji pořád neodbytně svírala jako příliš těsný opasek. Slunce, schované za mrakem, vystřelovalo po obloze šípy matných oranžových paprsků a nízko nad strništěm poletovala hejna ptáků. Na sousedově poli za silnicí pracoval kombajn. V lenivém půlkruhu se otáčel na konci řádky a vzdálený rachot jeho motoru soupeřil o pozornost s hlukem občas projíždějících aut. Rachael si odhrnula vlasy ze zpoceného krku. Cestou někde ztratila roztrženou gumičku a na elastické pásce na levé botě měla přichycenou kuličku trnů z bodláku. Opřela se o plot, začala je pravou rukou odstraňovat a přitom si bezděčně okusovala nehet na levé ruce. Po silnici směrem na Parkes s rámusem projížděl náklaďák a za minutu další. Rachael postávala na cestě a zamyšleně je pozorovala.

Další projíždějící náklaďák měl kabinu pomalovanou westernovými motivy. Pak kolem projely dva karavany a dvě osobní auta. A za nimi se objevil náklaďák převážející ovce; jeho řidič na Rachael

zamával. Po další chvíli po silnici prosvištěla zelená Toyota Corolla. Rachael se napřímila. V okamžiku, kdy rozeznala nesourodé barvy jeho dveří, auto zablikalo a zabočilo do odstavného pruhu.

Dveře u řidiče se otevřely a Rachael se téměř znovu rozplakala, tentokrát vděčností. Byla to Sammy.

„Myslela jsem si, že jsi to ty," volala na ni Sammy a klopýtala po travnatém svahu k plotu, za nímž Rachael stála. Vítr jí cuchal nakrátko zastřiženou ofinu nad čelem. Měla chlapecký účes ve stylu Mii Farrowové, který zvýrazňoval její tváře s jemnými dolíčky a dlouhé řasy. „Co tady děláš?"

„Utíkám z domu."

Sammy tázavě povytáhla obočí. „Před Tess?"

„Jo. Chce se hrabat v máminých věcech." Rachael se roztřásl hlas. „Chová se fakt hrozně. Nechápu, jak může bejt tak..."

„Necitlivá? Vlezlá?"

„Jo. Je to ještě horší než normálně."

Sammy Rachael přes plot neobratně objala. Měla na sobě černé pracovní kalhoty a modrou košili s nápisem *Parkes Country Motor Inn* vyšitým na náprsní kapsičce, z níž vykukovaly brýle na čtení.

„Jedeš do práce?" zeptala se Rachael zmateně. Na denní směnu v motelu bylo ještě příliš brzy. Pravděpodobnější bylo, že Sammy se vrací ze směny ve svém druhém zaměstnání v pekárně.

„Ne, až za chvíli," odpověděla Sammy. „Přijela jsem se podívat, jak ti je. A přivezla jsem nějaký jídlo."

„Já nemám hlad."

„Já vím. Ale vsadím se, že tvoje neteře a synovec ho budou mít. Pojď, zavezu tě zpátky k domu."

Rachael se ohlédla přes rameno na cestu, kterou ušla, a pokoušela se odhadnout, jak dlouho by jí trvalo vrátit se pěšky. „Hm, to je asi dobrej nápad," uznala, shýbla se a protáhla se pod vrchní plaňkou plotu na druhou stranu. „Tess by se mohla rozhodnout, že se do likvidování máminých věcí pustí sama."

„Ne, to by určitě neudělala," odporovala Sammy. „Ale nech Tess na mně. Už takhle je toho na tebe hodně."

* * *

Tess, Joela a jejich tři děti – Felixe, Emily a malou Georgii – našly v kuchyni uprostřed spouště tvořené rozsypanými snídaňovými cereáliemi, poloprázdnými láhvemi od mléka a kousky nedojedených toastů z celozrnného chleba, táhnoucí se od kuchyňské linky až k jídelnímu stolu. Joel seděl u Georgie uvelebené na dětské stoličce, tričko měl oblečené naruby a vlasy rozcuchané, jako kdyby právě vstal z postele. Tess, která podle všeho žila jen ze vzduchu, upíjela čaj a současně bezmyšlenkovitě šátrala nožem ve sklenici s kvasnicovou pomazánkou.

Sammy elegantně proplula touto malou ukázkou domácího chaosu, políbila Tess na tvář, vyjádřila jí soustrast a pak vyrukovala se sáčky s čerstvým pečivem. Zbytek jejich rozhovoru už Rachael neslyšela. Netušila, co Sammy Tess řekla, ale jakmile byla sestřina rodina po snídani, všichni se beze slova oblékli a vyrazili ven ke stodole. Joel se ujal vedení a děti se radostně honily po trávníku.

Sammy sklidila nádobí a začala napouštět vodu do dřezu. Rachael už nedokázala sedět v klidu; vstala a chopila se utěrky. Byla to matčina oblíbená, s pomalu blednoucím potiskem tvořeným slovy australské hymny.

„Dneska ráno už jsem zase uvařila dva hrnky čaje," přiznala se Rachael kamarádce.

Sammy se na okamžik zastavila. „Ach jo, Rachael. Je mi to tak líto. Já taky pořád nemůžu uvěřit, že už tu tvoje máma není."

„Já jenom…" Rachael chtěla říct, *pořád to tak strašně bolí*, ale ta slova její pocity ani zdaleka nevystihovala. A tak místo toho popadla z odkapávače misku a začala ji s přehnaným důrazem utírat. „Víš, včera na pohřbu, byla tam spousta lidí, který jsem neviděla už od školy."

„Jo, přišli všichni staří známí, co?"

Rachael potřásla hlavou. „Uvědomila jsem si, jak už je to všechno dlouho. Jak –" Odmlčela se uprostřed věty a rozechvěle se nadechla. „Všechny spolužačky jsou vdaný, Sammy. Mají děti nebo cestujou po světě, mají vlastní firmy, mluví o spoustě úžasnejch věcí, který zažily, a… a…"

„A ty jsi zatím byla tady a starala ses o mámu."

Rachael přikývla; na pár vteřin se jí zlomil hlas. „Ty víš, že jsem to dělala ráda. Ale pak…“

„Pak co?“ zeptala se Sammy jemně.

„Slyšela jsem nějaký dvě ženský, co si vyprávěly, jak jsem se ve škole dobře učila a jak ten ztracenej čas už nikdy nedoženu. A já na to od tý chvíle musím pořád myslet, a myslím i na to, jak jsem ztratila Matthewa…“

Sammy si opřela hlavu o Rachaelino rameno v mlčenlivém gestu solidarity a útěchy a volnou paží ji pevně objala. „Rachael,“ prohlásila, „ať už to říkal kdokoliv, tak je to pěkná kravina. Ujišťuju tě, že rodinnej život není vždycky až taková výhra, jak to třeba vypadá – a to ti říkám jako vdaná ženská. Není to vždycky jenom růžový. Žádnej čas jsi neztratila, jenom jsi žila jinak než my ostatní. To, co jsi udělala pro svoji mámu, bylo neuvěřitelně obětavý, a získala jsi díky tomu vlastnosti, o jakejch si my ostatní můžeme nechat akorát zdát.“

„Jo, a jaký třeba?“ zeptala se Rachael, vymanila se ze Sammyina objetí a pověsila zpátky na háček hrnek s nápisem Parkes Elvis Festival. Byl to ten, do kterého ráno uvařila čaj pro matku.

„Naučila ses bejt soucitná, například. Jen tak něco tě neporazí. A dokážeš bejt úžasně trpělivá. A kromě toho ses celou dobu sama starala o celou farmu.“

„To máma byla mozek celýho našeho podniku. Mohla to nechat na mně, ale byla to její farma.“

Rachael vyhlédla z okna a zadívala se na eukalyptus na nedaleké vyvýšenině. Nebyla si jistá, jestli sem pořád ještě patří, teď když její matka už nežije. Ale kam jinam by šla?

Zhluboka se nadechla a silou vůle zaplašila temné myšlenky. „Co kdybysme se bavily o něčem jiným?“

„No,“ Sammy ponořila misku se zaschlými zbytky cereálií do vody v dřezu a postavila ji stranou, aby se odmočila. „Chtěla bys slyšet třeba o tom, že máme asi v pekárně krysu? Nebo o nechutnosti, kterou jsem minulej tejden našla v motelu v jednom pokoji? Nebo o posledním dílu našeho nekonečnýho sousedskýho seriálu?“

„Tak copak se stalo tentokrát?“

„Minulej tejden jsem na Bevině příjezdový cestě viděla stát policejní auto – podle všeho sepisovali její výpověď. Byla přesvědčená,

že jí někdo ukradl ze zahrady nějakou ozdobu, ale ta se pak našla v popelnici. Bernie o tom v práci moc nemluví, ale já mu vždycky dovoluju vykládat o jeho nejnovějších plánech na sladkou pomstu jenom pět minut, takže všechny podrobnosti neznám."

Rachael zavrtěla hlavou. Věděla, že Beverley Watkinsová, vedoucí místní pošty, a Bernie Collins, místní pekař, jsou odnepaměti zapřisáhlí nepřátelé. Jejich sousedské sváry byly známé po celém okolí, třebaže už si nikdo nepamatoval, kvůli čemu vlastně začaly. Rachaelině matce se přesto nějakým způsobem dařilo udržovat s oběma znesvářenými stranami přátelské vztahy, jenom, jak nikdy nezapomněla dodat, u toho nesměly být přítomny obě najednou. Rachael navíc věděla i to, že matka tuto malou sousedskou válku považuje za neškodnou a nesmírně zábavnou frašku. Rachael ovšem matčino nadšení pro tento prvek místního folklóru nikdy nesdílela.

„Vždycky jsem si myslela, že je to jednou už konečně musí přestat bavit. Oba byli na mámu tak hodní, nedokážu uvěřit, že se tak nenávidí."

„Zkus si představit, jaký to musí bejt žít jako oni," ušklíbla se Sammy. „A hned ti začne připadat, že to neskončí nikdy."

Zvenku se ozval zvuk motoru ohlašující auto blížící se po dlouhé příjezdové cestě k domu. Sammy položila dlaň na Rachaelinu paži a šla se podívat, kdo je ta nečekaná návštěva. „My o vlku a vlk za dveřmi," oznámila, když se vrátila. „Je to Bev."

* * *

Rachael otevřela dveře. Za nimi stála Beverley Watkinsová, oblečená v oranžovém kostýmu doplněném nevkusnými náušnicemi ve tvaru vánočních motivů, navzdory nimž dokázala vyzařovat důstojnost a autoritu hodnou šéfky místní pobočky důležitého úřadu. Prošedivělé kadeře měla vyčesané do působivého vysokého drdolu a kolem krku jí na dlouhém řetízku visely brýle s polovičními obroučkami připomínající dva zavalité buldoky na vodítku. V rukou svírala pevnou plátěnou tašku a kbelík plný hadrů a čisticích prostředků.

„Přišla jsem ti pomoct uklidit," prohlásila a rázně se oháněla kbelíkem. „Vsadím se, že všichni ti lidi tu včera pořádně našlapali a po celým baráku máš na podlaze deset čísel bláta."

„To je od tebe moc hezký," vyhrkla Rachael, „ale –"

„A to si ani nechci představovat, jak to asi vypadá na záchodech. Já mám farmáře opravdu ráda, Rachael, ty víš, že jo. Ale většina těchhle chlapů považuje záchodovou štětku za nějakou dekoraci. Neboj, já se o to postarám. Ušetřím tě tý hrůzy."

Rachael otevřela dveře dokořán. Nebylo to ostatně poprvé, kdy se tu Beverley objevila s gumovými rukavicemi a čisticími prostředky. Za poslední rok si zvykla chodit k nim uklízet přibližně jednou za měsíc a během nejhoršího období matčiny nemoci Rachaelina hrdost ustoupila pocitu vděčnosti. Ta žena byla hotový válečník na křížové výpravě proti špíně a poskvrnám všeho druhu.

„Ale nemusíš bejt v práci?"

„Dneska otvírám pozdějc," odpověděla Beverley. „Jenom jsem se tam zastavila roztřídit došlou poštu. Kdo potřebuje do schránky, tak se k ní dostane, a před obědem stejně skoro nikdo nechodí. Jo, a něco ti přišlo – vzala jsem ti to. Tady máš." Beverley sáhla do tašky a vytáhla z ní tlustý paklík dopisů. Důvěrně stiskla Rachael ruku. „Řekla bych, že tam bude pár moc pěknejch kondolencí. No, se mnou si nedělej starosti. Prostě dělej, jako bych tu nebyla."

„Bev myje záchody," vysvětlila Rachael Sammy, když se vrátila do kuchyně.

Sammy mezitím domyla nádobí a zrovna utírala kuchyňský pult. „Ještě mám půl hodiny čas, než budu muset jít," řekla Sammy. „Můžu ti ještě s něčím –"

Sammy se zarazila uprostřed věty a podívala se z okna velkého obývacího pokoje, které vedlo na příjezdovou cestu. Blížil se další oblak prachu, zatím byl příliš daleko na to, aby bylo slyšet zvuk motoru, ale to auto si nebylo možné splést – Rachael, která se podívala stejným směrem jako její přítelkyně, okamžitě věděla, kdo to je.

O dvě minuty později Rachael znovu otevřela dveře. Peter Grant zrovna vystupoval ze své bleděmodré dodávky vyšperkované logy farmy *AgriBest*. Rachael si vzpomněla na Tessino nabádání z dneš-

ního rána a srdce se jí na okamžik sevřelo. Peter byl Matthewův bratr a byl mu tak podobný, že pokaždé, když se mu Rachael dívala do tváře, viděla v ní rysy své někdejší lásky.

Jejich podobnost ale rysy tváře naštěstí končila. Peter byl typ, který Rachaelina matka popisovala jako „neotesaný drsňák", chlapík, který mluvil s výrazným, protáhlým venkovským přízvukem a byl nezřízeně pyšný na svou úspěšnou firmu zabývající se dodávkami zemědělských produktů. Matthew byl z úplně jiného těsta. Jako většina místních lidí byl Peter pracovitý a velkorysý chlap, i když jeho nadšení bylo někdy trochu těžko snesitelné. Dnes měl na sobě polokošili s logem *Agribestu*, přiléhavé džíny a na hlavě kovbojský klobouk. Voněl mýdlem a kolínskou a pod košilí se mu rýsovaly pěkně vypracované svaly.

„Rachael!" zavolal na ni a zvedl ruku s klíčky od auta. Přistoupil k ní a sevřel ji v medvědím objetí. „Jak to zvládáš?"

Rachael v jeho mohutném stisku sotva dýchala, ale zároveň v něm vnímala i něco příjemně uklidňujícího a vděčně ho poplácala po pevných zádech. Navzdory své pověsti mazaného a tvrdého obchodníka Peter často poskytoval místním občanům úvěr s daleko delší dobou splatnosti, než bylo možné pokládat za rozumné, a tvrdil, že lidi si přece mají pomáhat. Rachael a její matka na oplátku patřily k jeho věrným zákaznicím.

„Máma s tátou tě pozdravujou," dodal Peter. „Říkali, že tvoje máma měla moc krásnej pohřeb."

Rachael přikývla a poprosila ho, aby za ni rodičům poděkoval. Od té doby, co se s Matthewem rozešla, měla k rodičům obou bratrů trochu rozpačitý vztah a udržovala si od nich přátelský odstup. Už roky na jejich ovčí farmě nebyla.

„Jenom jsem jel kolem, vracím se do Parkes," pokračoval Peter. „Říkal jsem si, že se tu zastavím a trochu ti pomůžu ve stodole – určitě ještě nemáš po žních všechno vyčištěný. Firmu má dneska na povel Suzi," ujistil ji spěšně, když se Rachael marně pokusila protestovat. „Jé, ahoj, Sam."

Sammy stála v kuchyňských dveřích s utěrkou v ruce. „Ahoj," pozdravila a otočila se k Rachael. „Mám vytáhnout ještě jeden hrnek?"

„Ne, půjdu hned dozadu," odmítl Peter. „Dovnitř nepůjdu – mám špinavý boty. Uvidíme se pak."

„Jsou tam Joel s Tess a s dětma!" volala za ním Rachael.

Peter zvedl ruku na znamení, že ji slyší, ale neotočil se a rázoval dál. Za okamžik se objevil na dvoře a mířil ke vzdálené stodole.

Sammy pozorovala oknem jeho zmenšující se siluetu. „Co tady dělá?" zeptala se.

„Přišel mi pomoct uklidit ve stodole," odpověděla Rachael.

Sammy něco nesrozumitelně zabručela.

O pár minut později se Tess s dětmi vrátila ze stodoly, kde vyklidili pole mužům, a děti se hned začaly hlasitě dožadovat svačiny. Beverley si přišla vypít šálek čaje a chvilku se rozplývat nad dětmi a zase se vrátila k tomu, co šeptem líčila jako „nepopsatelný stav druhého záchodu".

Rachael si uvědomila, že tohle je přesně to, co její matka na životě na venkově tak milovala. To, že se tu lidé znají a že si vzájemně pomáhají. Ale přesto ji tato situace znervózňovala. Beverley uklízela. Peter a Joel pracovali ve stodole. Tess se po dobu své návštěvy ujala vaření. A Rachael neměla co dělat a touto zvláštní prázdnotou, spolu s vědomím ztraceného času a vzpomínkou na komentáře těch dvou žen, které vyslechla na pohřbu, pronikala do jejího smutku pachuť hořkosti a beznaděje.

Neklidně přecházela po kuchyni, vzala do ruky štůsek obálek ležící na stole a zase ho položila. Pak ho zvedla znovu. Nedokázala potlačit svíravý neklid hluboko v srdci. Matčina smrt pro ni byla strašlivý šok, ale teď před ní vyvstával neméně hrozivý problém: *co teď?*

Potřetí zkontrolovala odpadkové koše, ale zjistila, že už je někdo vynesl a vystlal igelitovými pytli s citronovou vůní. Zašla do prádelny, cestou zjistila, že Beverley už se mezitím pustila do druhého sprchového kouta, a našla tam prázdný koš na prádlo, skoro plnou šňůru čerstvě vypraného prádla a pračku naloženou další várkou. Ani tady už nebylo co dělat.

Děti s kňouráním loudily další sladké pečivo, které přinesla Sammy, ale Tess jejich žadonění důrazně zatrhla a nabídla jim místo něj sendviče. Rachael se zdráhavě držela zpátky. Když se Joel

a Peter vrátili ze stodoly, povyk vycházející z kuchyně i z obývacího pokoje vygradoval do ohlušujícího rámusu.

Rachael se dala na rozpačitý ústup a nerozhodně postávala v hale, kde ji po chvíli našla Sammy.

Sammy zlehka položila kamarádce ruku na rameno. „Co kdybysme šly na chvíli ven? Tady není slyšet vlastního slova."

Rachael s úlevou přikývla na souhlas.

„Chceš si to vzít s sebou?"

Rachael se podívala na štůsek dopisů, který pořád ještě držela v ruce. Ty dopisy ji alespoň na chvíli zaměstnají. Sevřela je pevněji, přikývla a vyšla do teplého vzduchu venku.

* * *

Rachael se usadila na lavičce na verandě a zadívala se k výběhu. Levou nohou bezděčně poklepávala do dřevěných prken podlahy, až se jí papíry v ruce roztřásly. Nedokázala potlačit svíravý pocit v hrudi.

Rachael zběžně prolistovala obálky. Její matka po celý život udržovala korespondenci pečlivě a důsledně. Každý rok posílala spoustu vánočních přání a v diáři měla poznamenané všechny narozeniny a významné události týkající se bezmála každého, s kým se kdy setkala. Každý týden diář od první do poslední stránky kontrolovala, třebaže jí Rachael musela obracet listy a psát dopisy za ni. Nebylo proto nijak překvapující, že za celé ty roky oddaného zájmu o ostatní se jí dostalo zasloužené odměny.

Rachael otevřela první obálku obsahující kondolenci od divadelního spolku v Parkes, pro nějž s matkou celá léta šily kostýmy. V další byla kondolence od kuželkářského klubu.

Ještě ji nedočetla, když na terasu přišla Sammy s hrnky čerstvě uvařeného čaje. „Za chvíli budou všichni pryč," ujistila Sammy Rachael. „Bev už je skoro hotová."

„Hmm," zabručela duchem nepřítomně Rachael a otevřela obálku s další kondolencí. Na líci byl vkusný obrázek poklidného hájku stromů s listím zbarveným podzimem dozlatova, ale rukopis na rubu byl skoro nečitelný.

„Tak mě napadlo," pokračovala Sammy, „jestli bys odsud nechtěla na chvíli vypadnout? Třeba i jenom na jednu noc? Mohla bych tě po práci vyzvednout. Tess tady bude do zítřka, viď?"

„Do pozítří," odpověděla Rachael.

Už se chystala paklík obálek odložit, když vtom jedna upoutala její pozornost. Byla tlustá a krémově bílá a na přední straně bylo ozdobným rukopisem napsáno Rachaelino jméno a adresa. Rachael narovnala pomačkaný horní roh a přejela palcem po skvrně na silném papíře.

„Od koho to je?" zeptala se Sammy.

Rachael zírala na černá písmena. Každé bylo pečlivě ručně vykresleno a v ohybech vyzdobeno malými tůňkami inkoustu. *Slečna Rachael Westová*, četla. „To musí bejt od nějaký její umělecky založený kamarádky – možná od jedný z těch, co s nima vyšívala," pokrčila Rachael rameny a vsunula prst pod zlatou samolepku s plastickým vzorem na zadní straně. Musel to být někdo, kdo si potrpí na krasopis. Uvnitř nebyla kondolence, ale natřikrát složený list drahého dopisního papíru zdobený pozlaceným ornamentem. Z obálky vykukovaly další dva složené listy papíru.

Rachael četla: *Pán a paní Quinnovi si dovolují pozvat Vás na hostinu u příležitosti sňatku* – Oči jí rychle přeběhly o pár řádek níž ke jménům, která ji zasáhla jako rána palicí přímo do hlavy. „Á," vydechla. Ten zvuk z ní vyrazil zprudka, jako kdyby jí něco probodlo plíce, a zněl jako výmluvná ozvěna neviditelné bolesti, která jí hrozila roztrhnout srdce.

Četla ty řádky znovu a znovu a odmítala uvěřit tomu, co viděla: *Bonnie Marie Quinnová a Matthew Reginald Grant*.

Matthew Reginald Grant.

Matthew.

Rachael se sevřelo srdce v nečekaném přívalu citového utrpení. Věděla, že zatímco se starala o nemocnou matku, Matthew si v Sydney budoval úspěšnou kariéru jako lékař. Občas o něm něco slyšela, nejčastěji od Petera. Ale o tom, co se odehrává nebo neodehrává v jeho osobním životě, nikdy nepřemýšlela, jako kdyby předpokládala, že ho Matthew uložil k zimnímu spánku, stejně jako ona ten svůj. Koneckonců, Matthew byl ten, kdo tvrdil, že

je na vážný vztah příliš zaměstnaný. A teď měla zničehonic před sebou důkaz, že opak je pravdou. Zatímco ona pomáhala matce na toaletu, vozila ji na kontroly k lékaři, podávala jí antibiotika proti infekcím, sháněla někoho, kdo by jí na farmě pomohl se setím a pak se sklizní, seděla u šicího stroje a šila svatební šaty pro někoho jiného nebo nějaký zatracený kostým pro místní divadelní spolek, on se seznamoval s novými lidmi. Zamiloval se. Zasnoubil se s dívkou jménem Bonnie Quinnová, která se pohybovala v kruzích, kde je zvykem posílat ručně psaná svatební oznámení se zlatými ornamenty. Film jeho života běžel pořád dál, dlouho poté, co Rachael vyškrtl z jeho scénáře.

Rachael si s pocitem hrůzy uvědomila, že ten elegantní zlatý ornament v horní části pozvánky je monogram písmen B a M. Bonnie a Matthew. Rachael pevně zavřela oči a srdce se jí sevřelo novým náporem prudké bolesti. Takhle to nemělo být. Vedle Matthewova jména mělo být její.

„Co je?" naléhala na ni Sammy.

Rachael jí pozvánku ochable podala. Sammy vytáhla z kapsy košile brýle na čtení, nasadila si je na nos a očima rychle přelétla řádky textu.

„Takže on se žení," promluvila konečně. „Bonnie Quinnová. Odkud jenom to jméno znám?"

„Kdo je to?" zeptala se Rachael slabým, ale zároveň zoufale úpěnlivým hlasem.

„Říká ti něco jméno Walter Quinn?"

Rachael se zamračila a úporně přemýšlela, kde to jméno mohla slyšet. Ano, bylo to ve zprávách, v souvislosti s důlní těžbou, televizním vysíláním a nějakými dalšími záležitostmi. „To je ten byznysmen?"

„Jo, to je on. Ta Bonnie bude určitě jeho dcera. Viděla jsem ji v časopise. Myslím, že dělá do módy, ale taky podporuje spoustu různejch charitativních projektů – shání peníze pro dětský nemocnice, financuje hloubení studní v Africe a takový věci. Jsem si skoro jistá, že vloni se umístila v anketě o deset nejvíc sexy osobností v zemi."

„Jak to všechno vůbec víš?"

Sammy pokrčila rameny. „Přece pracuju na recepci v motelu. Není tam moc co dělat a na filmy se můžu koukat jenom bez zvuku, tak si místo toho čtu časopisy. Teda pokud to je ona."

„Jo, protože Walter Quinn je tak běžný jméno." Rachael se zhluboka dlouze nadechla a silou vůle se přiměla přečíst si pozvánku znovu. Ano, všechno to bylo skutečné. Jména. Datum. Místo. „Panebože," zašeptala. „Oni se berou v Paříži."

„Kde?"

Rachael ukázala na to slovo v textu pozvánky. „V Paříži."

Pak vytáhla z obálky ostatní papíry. Byly na nich instrukce a kontakt na cestovní agenturu, protože náklady na letenky a hotel pro ni a jejího partnera jsou v režii nevěsty.

Partnera. Rachael se málem rozesmála, ale z hrdla se jí vydralo jen hlasité syčení, připomínající páru unikající z ventilu tlakového hrnce.

Spěšně nacpala všechny papíry zpátky do obálky a naposledy se ohlédla po zlatavých polích pod modrou oblohou, k tomu tajnému místu, kde s Matthewem lehávali v obilí a plánovali si společnou budoucnost. Naposledy se ohlédla po jeho měkkých hnědých kadeřích, podívala se do jeho upřímných zelených očí a cítila, že už nikdy v životě nedokáže nikoho takhle milovat. Toužila tu chvíli vrátit, chtěla, aby všechno zase bylo jako tehdy. Obloha byla pořád stejně modrá, ale Rachaeliny ruce byly zhrublé prací a vysušené sluncem a její obličej nesl stopy let strávených péčí o matku a starostmi o farmu. Ty dny byly dávno pryč. A nic, co po nich následovalo, je nemohlo nahradit.

Rachael zmačkala drahocenný papír do pevné, tvrdé koule a mrštila jí po konvi na mléko stojící v rohu verandy. Koule se odrazila od jejího víka, zvířila na něm obláček prachu a zapadla do kouta.

Sammy vylétlo obočí až nad rámečky brýlí. „Co má tohle všechno znamenat?"

„Pamatuješ, jak ses mě před chvílí ptala, jestli bych odsud nechtěla na chvíli vypadnout?" odpověděla jí Rachael otázkou.

„Jo, pamatuju."

„Tak tě beru za slovo."

Kapitola 2

O šest hodin později, když Sammy skončila směna v motelu, otevřely Rachael a Sammy dveře druhé stodoly, vytáhly odtamtud dvě lehké terénní motorky a vyrazily směrem k řece. Půda na udusaných cestách mezi poli, chránících ornou půdu před příliš těžkými zemědělskými stroji, byla příjemně hladká a za chvíli dojely k řece. Cítit po dvou dnech strávených převážně uvnitř v domě zase ve vlasech svěží vítr bylo pro Rachael hotovým osvobozením. Slunce pomalu zapadalo, obloha tmavla a po zemi se rozlévaly zvětšující se kaluže stínů.

Dva kilometry od domu dojely ke skalnatému ohybu řeky, kde jako děti měly oblíbené místo ke koupání. Teď si tam pod stromy na břehu postavily stan, svlékly se do spodního prádla a v posledních paprscích zapadajícího slunce skočily do vody, bez ohledu na mělké kamenité dno.

Studená voda zapůsobila na Rachael jako šok z nečekaného zahřmění. Vynořila se nad hladinu a zajíkavě popadala dech. Po tvářích jí stékaly pramínky vody a po celém těle jí naskočila husí kůže. Sammy, očividně trénovanější a méně zadýchaná, se vynořila kousek od ní.

Rachael plavala dál, pomalu si zvykala na chlad a napětí v jejím těle pomalu ustupovalo. Splývala po hladině pod baldachýnem tmavnoucí oblohy.

Sammy se vytáhla na balvan a vymačkávala si z vlasů vodu. „To

byl skvělej nápad. Dneska jsem myslela, že mi šichta snad nikdy neskončí. Šéf se začíná chovat jako magor z nějakýho hororu. A jak ty jsi přežila zbytek dne s Tess?"

„Ale jo, dobrý," odpověděla Rachael. „Nakonec jsem utekla do stodoly. Peter u nás zůstal skoro celý odpoledne, pomáhal mně a Joelovi. Bylo to od něj moc hezký."

„Ale?"

Rachael se přestala nadnášet na hladině, vylezla z vody a sedla si na slunce. „No co asi. Pořád mi připomíná Matthewa."

„Hm, já jsem si to myslela," přikývla Sammy a hodila Rachael ručník. „Když někdo chce odmítnout pozvání, obyčejně pošle zdvořilej dopis. Ale trefovat se pozvánkou po konvici na mlíko se třeba taky ujme."

„Hm, vtipný."

„Chceš o tom mluvit?"

Rachael si vzdychla a zamžourala do slunce, které se rychle ztrácelo mezi stromy. Přesně na tamhletom balvanu tolikrát stával Matthew, v mokrých plavkách a studenou vodou skapávající mu z vlasů.

„Rachael!" Ano, právě tamhle stál, v plavkách, celý mokrý, hledal ji očima a poslal jí vzdušný polibek, než se znovu vrhl do vody. Srdce se jí pokaždé sevřelo obavami, aby nedopadl příliš blízko u balvanu, ale on se vždycky vynořil v pořádku, vždycky se k ní vrátil, pevně ji objal oběma pažemi a řekl Peterovi a ostatním jejich kamarádům, aby pokračovali bez něj.

„Já jsem v pohodě," protestovala jednou. „Copak ty už nechceš závodit s ostatníma?"

„Ne," odpověděl Matthew prostě. „Chci sedět tady s tebou."

Rachael věděla, že kamarádi nad nimi obracejí oči v sloup a považují je za trapně usedlý zamilovaný páreček, za výjimku uprostřed spletité pavučiny rozpačitých, nezávazných pubertálních avantýr, kterými žili všichni ostatní. To Rachael nikdy nevadilo – trápila ji jen prázdnota, která následovala potom.

„Už bych se nad to měla povznýst, co?" obrátila se k Sammy. „Neviděla jsem ho celou věčnost. A koneckonců jsme spolu byli jenom něco přes dva roky." Když to vyslovila nahlas, znělo to jako absurdně krátká doba ve srovnání s tím, jak dlouho už spolu nebyli.

Sammy se nad tím chvilku zamyslela. „To je pravda, ale první láska vždycky bolí nejvíc. Já jsem se přes rozchod s Erikem Scottem nepřenesla až do loňska."

„To byl ten zrzavej kluk, jak ho vyloučili ze školy za to, že chlastal na záchodě?"

Sammy pokrčila rameny. „Já jsem si holt sem tam potrpěla na záporáky."

Rachael se zasmála. „Ale pozdějc sis to vynahradila."

„Jo, to jo. Ale vážně, já si dobře pamatuju, jaký to mezi tebou a Matthewem bylo. Všichni byli přesvědčení, že spolu vydržíte napořád. Takovýmu očekávání není lehký dostát. Na to, jak zvládnout rozchod, neexistujou žádný pravidla."

Rachael si přehodila ručník přes ramena a začala se přehrabovat v tašce a hledat kalhotky. „Tess by určitě řekla, že jsou. Máminu smrt zvládla evidentně bez problémů."

„Možná, ale to nemůžeš vědět jistě. Lidi přece reagujou na smutek různě," namítla Sammy.

„Hmm," zabručela Rachael pochybovačně. „Většinou se k sobě chováme poměrně slušně, i když je teda dost panovačná. Normálně mi to až tak nevadí, ale tentokrát to prostě nějak nezvládám. Joel má svatozář, to ti povídám." Rachael se na okamžik odmlčela. „Chtěla jsem se tě zeptat, jak to máš teď s Martym?"

„Jo, dobrý," odpověděla Sammy spěšně a začala se pro změnu přehrabovat v tašce s jídlem. „Takže na tu svatbu nepojedeš?"

„Já nevím. Připadá mi to prostě… divný. A nelíbí se mi, že by mi ten vejlet platili."

Sammy si opovržlivě odfrkla. „Rachael, ty víš, co jsem si vždycky myslela o tom, jak se s tebou tenkrát rozešel. O tom, jak ti řekl, že na vážnej vztah nemá čas. No tak. Jestli se na tu svatbu rozhodneš jet, za to všechno sis podle mě tu letenku zasloužila."

„Nejspíš tím myslel, že nemá čas na vztah na dálku."

„To je jedno. Prostě si nechtěl komplikovat život. Ani se o to nepokusil. A kromě toho v Sydney byl jenom půl roku."

Rachael na to neříkala nic. Dodnes se až příliš živě pamatovala na jeho poslední návštěvu, na to, jak počítala dny, které do ní zbývaly, na to, jak jí s postupujícím časem každý další den připadal delší

a delší. Pak jela do Sydney a Matthew ji napřed nadšeně prováděl po celém kampusu a teprve potom na ni zničehonic vybalil novinu, že se s ní rozchází. S touhle podrobností se nikomu nesvěřila: bylo to příliš bolestivé. A teď si z celého jejich vztahu chtěla pamatovat jen to, jak sem s ním chodila plavat, jak spolu leželi na poli, jak chodili tancovat a jezdili starým náklaďákem po pastvinách na farmě jeho rodičů. Kdyby mohla, bez váhání by to všechno vrátila.

„Možná prostě tušil, že by to nefungovalo," pokrčila rameny.

„Blbost," odmítla její výklad Sammy. „Já na jednoduchý řešení prostě nevěřím. Přece když někoho miluješ, tak až do poslední chvíle děláš všechno pro to, aby to fungovalo. Ale teď bysme měly najít ten vařič, nebo jsem ty maršmelouny sháněla zbytečně."

Slunce mezitím zapadlo. Rachael a Sammy si přitáhly ke stanu klády, aby měly na čem sedět, a odhrabaly spadané listí z místa před stanem, kam postavily přenosný vařič. Sammy svou porci gumových bonbónů opékala opatrně, jenom do okamžiku, kdy zezlátly a samy sklouzly z klacku na krajíc chleba namazaný čokoládovou pomazánkou. Rachael ty svoje vždycky spálila, ale tvrdila, že je má ráda křupavé.

„Vzala jsem i polívku," oznámila Sammy, „kdybys měla chuť na opravdový jídlo."

Rachael zavrtěla hlavou. „Jenom proboha o tomhle nic neříkej Felixovi a Emily. Bylo by jim to hrozně líto. Celý odpoledne škemrali, aby mohli jet s náma. Tess se na mě koukala jako vrah, jako kdybych za to mohla."

Když spotřebovaly celý balíček bonbonů, Sammy zavřela plyn na vařiči. Večerní koncert hmyzu se znovu rozezněl naplno. Na hladině tůně se odrážely větve okolních stromů a mraky na tmavnoucí obloze. Rostoucí chlad ohlašoval rychle se blížící noc.

„Chceš mluvit o mámě?" zeptala se Sammy po chvíli.

„Hmm…" Rachael se váhavě odmlčela. Nevěděla, kde začít.

„Nejsem si jistá, jestli je na to zrovna vhodná chvíle," pokračovala Sammy, když se Rachael neměla k odpovědi, „ale tady máš." Vytáhla z kapsy obálku a z ní malý složený kousek papíru s rohy ztmavlými špínou a stářím. Rachael ho ani nemusela rozkládat, aby věděla, co to je.

„Jé, kde jsi to našla?“ zeptala se překvapeně a dlaní si zakryla ústa.

„Tvoje máma mi to dala v nemocnici,“ odpověděla Sammy. „Bylo to ten den, kdy pak v noci umřela, když sis šla pro čaj. Říkala, abych počkala na vhodnou chvíli a vrátila ti to. Co to je?“

Rachael skoro nemohla mluvit pro slzy, které jí stahovaly hrdlo. „Je to básnička, kterou jsem napsala kdysi ve škole. Pro ni, ke Dni matek. Po tom, co od nás odešel táta. Od tý doby ji pořád nosila v peněžence.“

Po těch slovech se stavidla Rachaelina napětí uvolnila a její smutek vytryskl ven jako záplava. Začala Sammy líčit, jak moc jí matka chybí a jak ji trápí, že její život skončil tak brzy. Jak to vnímá jako strašlivou nespravedlnost. A zároveň připustila i to, že současně prožívá i pocit úlevy, který by nepřiznala nikomu jinému, že její matka netrpěla dlouho. A že zemřela rychle, tak, jak si to vždycky přála.

Po této očistné katarzi Sammy Rachael vybídla, aby jí vyprávěla o tom, jak se Marion Westová chopila vedení farmy poté, co je Rachaelin otec opustil, bez jakýchkoliv zkušeností, ale zato s pevným odhodláním zhostit se svého úkolu se ctí.

„Jednou se mi přiznala, že prakticky vůbec nevěděla, co dělá,“ vyprávěla Rachael. „Ale načetla si o obdělávání půdy bez orby všechno, co našla, a tak se rozhodla to zkusit. Prostě tak. Zavedla na farmě nový metody dřív než všichni ostatní v okolí. Měla odvahu.“

Sammy se zasmála. „To teda jo. A nebylo radno ji rozčilit. Pamatuješ, jak Eric Scott tenkrát dorazil na to její charitativní filmový promítání úplně namol?“

Rachael se při té vzpomínce zasmála také. Bylo to v rané fázi matčiny nemoci, kdy ještě mohla chodit a občas se účastnila různých kulturních a společenských akcí ve městě. Seděla u kraje pultu s občerstvením, kde Rachael obsluhovala, když se Eric vpotácel dovnitř, právě ve chvíli, kdy na plátně běžely titulky *Hvězdných válek* a diváci se hrnuli do fronty na jídlo a pití. Marion Westová si Erika změřila jedním pohledem a pokynula mu, aby přistoupil blíž.

„Ahoj, Eriku,“ oslovila ho s širokým úsměvem na tváři.

„Jé, dobrej večer, paní Westová," vyhrkl Eric. Přestože na nohou stál poměrně pevně, šišlavá artikulace ho bezpečně prozradila. Marion ztlumila hlas.

„Tys pil, Eriku?"

„Néé."

„Nepovídej, je to z tebe cítit."

„To je Red Bull," pokusil se Erik o frajersky sebejistý tón.

„No, tohle je každopádně akce, kde se žádnej Red Bull nepodává," prohlásila Marion rezolutně. „Takže se buď pakuj, nebo si aspoň vymysli nějakou věrohodnější lež."

Eric chvilku zvažoval své možnosti a obrátil se k odchodu. Když došel skoro až ke dveřím, Marion ho zavolala zpátky. „Jak ses sem dostal?"

Eric sklopil oči k podlaze. Marion potichu zasakrovala a natáhla k němu ruku. „Dej mi ty klíčky! Prokristapána, Eriku! Odvezeme tě s Rachael domů. A až vystřízlivíš, tak si trošku popovídáme o zodpovědnosti."

Během následujícího roku se Marionin stav v důsledku postupující roztroušené sklerózy stále zhoršoval. Postupně se přestávala účastnit společenského života města a většinu času trávila na své farmě. Její život už nebyl takový jako dřív, ale vzpomínky na lepší časy jí pomáhaly.

„A pořád něco vyráběla," vzpomínala Sammy. „Přesně jako ty."

Rachael se usmála. „Pamatuju si, že když jsem byla malá, věčně pro někoho šila nějaký šaty nebo záclony nebo něco. Když jsem šla spát, slyšela jsem drnčení šicího stroje. Někdy se jí zasekla cívka nebo zadrhly stehy, a to jsem pak slyšela trhání látky a jak si polohlasem mumlá *doprčic, doprčic, doprčic*. To byly jediný chvíle, kdy jsem ji slyšela nadávat."

„A to nadávala jenom proto, že myslela, že ji neslyšíš!"

Vzpomínání na Rachaelinu matku jim vydrželo několik hodin. Teprve potom se rozhodly ohřát si polévku. Po jídle se pohodlně opřely o klády, dívaly se na hvězdy a pomalu upíjely horký čaj.

Konečně Rachael řekla: „Já vím, že jsem měla dost času se na tohle připravit, ale nikdy jsem na to nechtěla myslet. Vůbec nevím, co

mám dělat. Pokaždý, když myslím na to, že bych měla vést farmu bez ní, připadá mi to tak… nepatřičný."

„Tak co chceš dělat?"

Rachael dlouho mlčela a dívala se na hvězdy vykukující mezi větvemi stromů. „Upřímně?" vzdychla si. „Chtěla bych se vrátit o deset let zpátky a prožít je znovu. Chtěla bych, aby to všechno bylo úplně jinak."

Ve tmě bylo slyšet tiché zapraskání suchého listí, jak se Sammy otočila, aby se na Rachael podívala. Zvedla se a opřela se o loket, opatrně, aby si přitom nerozlila čaj. „Chceš říct, že kdybys ten čas mohla prožít znovu, tak bys tady nezůstala? Že bys radši odešla s Matthewem do Sydney?"

„Ne, to ne!" odpověděla Rachael spěšně. Při představě, že by tu svou matku nechala, aby si poradila sama, jí přeběhl po zádech ledový mráz. „Chci tím říct, že bych chtěla, aby bejvala nikdy neonemocněla. Chtěla bych se vrátit zpátky do časů, kdy jsme končily školu a celej život jsme měly teprve před sebou. Chtěla bych, abysme byli s Matthewem zase spolu, abysme odjeli do Sydney a dělali všechno to, co jsme spolu plánovali. A aby máma byla pořád tady."

Sammy nechala to přání pomalu doznít v chladnoucím vzduchu. „Já ti rozumím," odpověděla lehce zastřeným hlasem a chlácholivě položila Rachael ruku na rameno. „Kdo by se nechtěl vrátit zpátky v čase. Já bych třeba tak neflákala školu, abych dneska mohla vést vlastní podnik a nemusela pracovat na recepci a prodávat pečivo a bydlet v mizerný chatrči za barákem svýho šéfa."

Rachael spolkla slzy a otřela si oči, vděčná, že může nenásilně odvést řeč na jiné téma. Sammy dlouho snila o tom, že povede v Parkes videopůjčovnu, kam ve škole chodila na brigády. Obchod zatím přežíval, ale zájem upadal a další by se ve městě v žádném případě neuživil. Sammy si často stěžovala, že možnost stahování filmů na internetu ji připravila o poslání, k němuž byla předurčena.

„A nemáš žádný nový nápady?"

Sammy si s přehnaným důrazem povzdychla. „Zatím ne. Když Marty ztratil práci, mluvil o tom, že si otevře vlastní autodílnu, ale

už ho to úplně přešlo. Říká, že poptávka je čím dál slabší, a navíc na to nemáme dost kapitálu. Bojí se, co by dělal, kdyby to nevyšlo. A kromě toho, já si napřed musím dodělat ten kurz účetnictví, než se pokusím postavit na vlastní nohy. Takhle jsme si to zrovna nepředstavovali, když jsme se brali, ale… no znáš to, nemá cenu se litovat."

„Já se taky nelituju," přikývla Rachael. „Jsem ráda, že jsem tu s mámou zůstala, a udělala bych to znovu. Jenom bych teď chtěla vrátit čas, to je všechno."

„Jo, tak to já taky."

Rachael se podívala směrem, kde ve tmě seděla Sammy. „Hele, jste s Martym opravdu v pohodě?" zeptala se. „Mám pocit, že tě něco trápí."

Sammy se odmlčela jen na zlomek vteřiny, než odpověděla: „Jo, nejde o nic, co by nespravila láhev dobrýho vína a pořádnej horor v televizi. Jenom si musí sehnat novou práci, to je celý. Ale mluvily jsme o tobě."

„Hmm," zamumlala Rachael pochybovačně.

„Přemejšlela jsem o tom, cos mi vyprávěla, o tom, jak jsi slyšela, co si vykládaly ty dvě ženský včera na pohřbu. Chystala ses studovat žurnalistiku, viď?" zeptala se Sammy. „Vždycky jsi byla dobrá na angličtinu."

„Jo, takovej byl plán." Ten plán byl přinejmenším součástí budoucnosti, kterou si vysnila s Matthewem.

Sammy si odfrkla. „To je legrační, já jsem si vždycky myslela, že z tebe bude umělkyně nebo něco takovýho. Pořád jsi tehdy něco kreslila nebo šila."

„Z toho se ale nedá žít," namítla Rachael. „Dokonce i máma vedla farmu, a to byla daleko nadanější než já."

„Tak proč se na tu žurnalistiku nezkusíš přihlásit teď? Ještě přece není pozdě."

„Hm, to asi ne. Ale musím se přece starat o farmu."

„Můžeš přece studovat dálkově. Když ses při práci na farmě zvládala starat o mámu, tak bys přitom určitě klidně mohla studovat."

Rachael se s kamarádkou nechtěla přít, ale těch deset let ztraceného času na ní leželo jako obrovské závaží. Poté, co na pohřbu

viděla všechny ty bývalé spolužačky s rodinami, bohatými zážitky a novými účesy, měla pocit, že není schopná udělat jakékoliv rozhodnutí. Musela počkat, dokud si nebude jistá, že je správné. Koneckonců, Matthew během té doby dokázal spoustu úžasných věcí. Její spolužáci také, nebo si alespoň užívali mládí, než zjistili, co v životě vlastně chtějí, a pak se do toho se záviděníhodným sebevědomím pustili. Rachael ale neměla k dispozici čas, během něhož jsou chyby tolerovány.

Tyto úvahy ji neopouštěly, ani když si vytáhly spacáky a uložily se k spánku. Poslední, co před usnutím udělala, bylo, že vyštrachala z tašky propisku a na zadní stranu krabice od sušenek napsala: *Jsi si jistá, že jsi v pohodě?* Pak podala krabici Sammy. Tohle byl jejich dlouholetý zvyk už od dob, kdy se ve škole začaly kamarádit a posílaly si vzkazy při hodinách angličtiny. Ty nejtěžší věci bylo někdy snazší napsat než vyslovit.

Sammy si od ní vzala propisku, odepsala a podala krabici Rachael zpátky.

Jo, v pohodě, stálo na ní.

* * *

Po noci prožité se Sammy mimo farmu se Rachael vrátila domů s novou nadějí – ale ukázalo se, že proměnit ji ve smysluplný čin bude těžší, než si myslela. Uplynul další den. Noc předtím, než měli Tess s Joelem a dětmi odjet, strávila skoro celou zíráním ve tmě do stropu a přemýšlením.

Sotva se obloha začala projasňovat prvními paprsky svítání, vyklouzla z postele a otevřela zásuvku toaletního stolku. Uvnitř leželo několik listů dopisního papíru sešitých svorkou, na nichž měla zaznamenané podrobné instrukce od matky. Rachael už ten seznam znala nazpaměť a od chvíle, kdy matka před šesti měsíci požádala Beverley, aby jí ho pomohla sepsat, se na něj odmítala podívat. Seznam byl uspořádán podle jednotlivých částí domu: tři kratší stránky obsahovaly instrukce ohledně obývacího pokoje a prádelníků, kde byly uloženy matčiny ručně šité přehozy, a jedna stránka s dlouhým seznamem položek se týkala

pokynů ohledně její ložnice a šatníku. Rachael tuto stránku založila až na konec.

Zamířila do obývacího pokoje, kde během posledních dvou let trávila s matkou většinu času. Po večerech často sedávala u šicího stolu, zatímco matka klimbala v křesle. Když teď stála ve dveřích, ještě cítila z krbu vůni popela z posledního ohně, u kterého tu spolu v zimě seděly. V rohu pořád ještě stál velký šicí stůl s rozdělanou prací, s otevřeným šicím strojem a obnitkovačkou, se zásuvkami plnými odstřižků, výztuh, diagonálních pásek a kousků krejčovské křídy. To všechno teď patřilo Rachael.

Rychle přelétla očima matčin seznam. Kostýmy na vánoční hru místního divadelního spolku byly složené v průhledné krabici pod obnitkovačkou, označené jménem kostela Sv. Jiří v Parkes. Rachael třikrát párala lem kostýmu svatého Josefa, aby výsledek dokonale seděl, a stejnou péči věnovala i róbě z bleděmodrého saténu s ozdobným zlatým lemováním chystané pro Panenku Marii. Teď už jen zkontrolovala, jestli je všechno v pořádku a na svém místě, znovu krabici zabalila a odnesla ji do auta. Když se vracela k domu a cítila, jak jí pod nohama tiše křupou oblázky na příjezdové cestě a na tvářích ji chladí čerstvý ranní vzduch, jasně vnímala, jak se věci zase zvolna dávají do pohybu.

Jako další krok vynesla ven všechny vadnoucí smuteční kytice a zahrabala je do kompostu. Potom otevřela prádelník s přehozy a začala porovnávat dlouhý seznam matčiných nejmilovanějších kousků se seznamem jejich příjemců. Než se slunce vyšplhalo nad obzor a jeho paprsky rozsvítily dlouhá stébla obilí na poli jako zapálené svíce, byla podlaha v obývacím pokoji a obě pohovky zcela pokryté úhledně složenými hromádkami. Jen matčino křeslo nechala prázdné.

„No, koukám, že tady už se někdo pustil do práce." Ve dveřích pokoje stála Tess v růžovém saténovém pyžamu a s rozpuštěnými, ale upravenými a učesanými vlasy.

„Jenom postupuju podle mámina seznamu," řekla Rachael na vysvětlenou. „Měla dost času, aby všechno promyslela a naplánovala."

Tess se rozhlédla po pokoji. „Nedala by sis čaj?"

„Jo, to by bylo fajn," odpověděla překvapeně Rachael. Tess se chovala jako normální člověk, což v jejím případě vzbuzovalo podezření.

Tess přinesla hrnky s čajem a postavila je na okenní parapet a Rachael věděla, že bude následovat nevyhnutelná otázka:

„Co mám dělat já?"

„V kanceláři je zásoba poštovních pytlů. Všechny tyhle hromádky je potřeba zabalit a napsat na ně adresy. Máma pro každýho adresáta napsala vzkaz," dodala a podala sestře balíček přání. Už nezmínila, že je podle matčiných instrukcí napsala Beverley, když už matka neudržela v ruce pero déle než pár minut.

Chvíli pracovaly mlčky, než je v pokoji objevili Felix a Emily, zvědaví, co tam dělají. Joel s nejmladším dítětem na ruce je ospale odmanévroval do kuchyně, ještě než ho o to Rachael s Tess stačily požádat, a za chvilku už pokračovaly v práci za doprovodu vzdálené zvukové kulisy tvořené cvakáním toustovače, otevíráním a zavíráním lednice a Joelovým klidným hlasem urovnávajícím sourozenecké šarvátky. Netrvalo dlouho a Rachael ucítila vůni horkého másla a věděla, že dětem smaží lívance.

Než děti dosnídaly, byly Rachael s Tess s balením hotové. Děti odnosily balíčky do auta a pak se s Joelem šly chystat k odjezdu.

„A co teď?" zeptala se Tess. Dívala se Rachael přes rameno na seznam a obrátila na poslední stránku. „Ložnice?"

Rachael založila stránku zpátky a otevřela poslední zásuvku. „Napřed bych to chtěla dodělat tady."

Když dokončily třídění matčiny sbírky starých gramofonových desek, Rachael si najednou uvědomila, že Tess už hodnou chvíli nepromluvila. Otočila se a zjistila, že její sestra otevřela víko matčiny sklopné podnožky a vyprazdňuje její obsah. Kolem ní se na podlaze vršily hromádky starých zažloutlých střihů a celá sbírka knoflíků, lemovek a výšivek připevněných na kouscích tvrdého kartónu pokrytých věkovitými hnědými skvrnami.

„Ježíši, co je to tady za krámy?" kroutila Tess hlavou a s nosem nakrčeným znechucením zašátrala v matčině skrýši hlouběji. „Co to tady smrdí?"

Rachael se vrhla k ní. „Nech to bejt! Uděláš v tom nepořádek! Vrať to zpátky! Tohle *není* na seznamu."

Tess na ni zírala široce otevřenýma očima jako nějaká postava z telenovely snímaná kamerou příliš zblízka. „O čem to mluvíš, jakej nepořádek? Vždyť je to tu všechno úplně zpřeházený."

„Ne, není. Je to uspořádaný podle let. Jsou to starý střihy, knoflíky a lemovky, a vydání *Vogue* z padesátejch let."

„Myslíš tohle?" kroutila Tess znovu hlavou a zalistovala ohmatanými stránkami starého časopisu. „Fuj, ty šaty jsou příšerný."

Rachael taková svatokrádež otřásla. „Nejsou. Vrať to zpátky!"

Bylo to, jako kdyby se zase vrátily do dětských let a hádaly se kvůli něčemu, co patřilo Rachael a Tess si to bez dovolení přivlastnila.

Když se Tess neměla k tomu, aby ji poslechla, Rachael posbírala roztroušený obsah zásuvky z podlahy, vrátila se k šicímu stolu a skoro po paměti ho znovu roztřídila. Když s tím byla hotová, přibouchla víko podnožky a zasunula ji zpátky pod stůl.

„Tak fajn," prohlásila Tess, jako kdyby vzdala marný boj. „Jak chceš. Já si jdu zabalit. Ty balíčky můžeme vzít na poštu cestou."

Až o chvíli později, když Joel s dětmi chystal v kuchyni svačinu na cestu, procházela Rachael kolem matčiny ložnice a všimla si, že dveře jsou pootevřené. V očekávání, že uvnitř přistihne Tess, jak se přes její zapřísahání přehrabuje v matčiných věcech, je otevřela dokořán a vešla dovnitř. Tess seděla na prostředním otomanu ve vestavěné šatně. Na otomanu byl vyšívaný přehoz z červeného hedvábí, ostře kontrastující s bílým stropem. Tess seděla bokem k Rachael, otočená k řadě stojanů s ramínky. Tiskla k sobě jeden matčin starý svetr a potichu se kývala ze strany na stranu, zcela ponořená do svého zármutku. Rachael jí neviděla do tváře, ale bylo jí jasné, že pláče.

Ten pohled Rachael zaskočil. Bezradná, jak by měla zareagovat, vycouvala tiše z pokoje a zavřela za sebou dveře. Možná měla Sammy nakonec pravdu a Tess není tak necitelná, jak se zdá. V tom okamžiku Rachael své sestře odpustila, že od chvíle, co přijela, neustále narušuje soukromý prostor jejího domova. Tess nakonec taky právě přišla o matku. Obě prožívají hlubokou bolest. Tess sice před dvaceti lety odešla s otcem a tohle odloučení mezi jejich životy vyhloubilo propast, ale pořád jsou sestry. Třeba ještě najdou společnou řeč.

V tom posledním bodě se Rachaeliny naděje nenaplnily. Tess vyšla z pokoje se suchýma očima a v energické, žoviální náladě a bez dalšího otálení naložila děti a zavazadla do auta. Za pár okamžiků z něj zbyl jen obláček prachu na obzoru, ještě než se Rachael zmohla na sebemenší pokus o důvěrnější rozhovor.

* * *

Po odjezdu Tessiny rodiny zbyl Rachael dlouhý seznam věcí, o které se musela na farmě postarat – bylo potřeba zajistit postřik proti plevelům a připravit pole na jižní straně pro střídání plodin. Ale ze všeho nejdřív musela osobně doručit dvě zásilky.

Cesta do města vedla po úzkých silnicích lemovaných po stranách balíky slámy. Na obloze se kupilo pár bílých mráčků, jimiž prosvítaly paprsky slunce. Když Rachael zastavila před sousedícími domky se stěnami obloženými dřevěnými deskami, v nichž bydleli Bernie a Beverley, všude vládl nerušený klid. Zdálo se jí, že odněkud zevnitř slyší vážnou hudbu. Dům napravo byl čerstvě natřený sytě žlutou barvou se sněhobílým rámováním a trůnil uprostřed pečlivě opečovávané zahrady rozdělené na množství záhonků ohrazených živými ploty s důmyslnými okrasnými výjevy se zahradními trpaslíky, sousošími představujícími přerostlé žáby sedící na leknínových listech i časovaným umělým vodopádem.

Zahrada u domu nalevo se oproti tomu honosila jenom mohutným javorem na předním záhonu. Samotný dům ale působil udržovaně, byl natřený tmavě zelenou barvou a od ulice ho odděloval nízký laťkový plot. Avšak plot mezi oběma domy byl vysoký nejméně dva a půl metru a jeho plaňky byly nahuštěny jedna vedle druhé tak těsně, že by mezi nimi neproklouzla ani myš. Rachael viděla, že pod javorem stojí Bernie Collins, pořád ještě oblečený v pekařských kalhotách a košili těsně obepnuté kolem vystouplého břicha. Bernie pilně shraboval listí pod stromem a házel ho přes plot na Beverlyin trávník.

Rachael popadla první balíček a vystoupila z auta. Teprve v tu chvíli si uvědomila, že někde uvnitř v domě opravdu hraje vážná hudba, puštěná na nejvyšší hlasitost.

„Bernie," zavolala.

Bernie se zarazil uprostřed dalšího hodu hromádkou listí přes plot a vzhlédl. Možná se začervenal, ale protože jeho tváře už léta zdobil sytý ruměnec barvy granátového jablka, nebyla si tím Rachael jistá.

Bernie si vytáhl z uší ucpávky a zavolal na ni: „Rachael, zlato! Přijela jsi za Sammy?"

„Ne, za tebou – něco jsem ti přivezla. Říkala jsem si, že tě zastihnu, než si půjdeš lehnout."

Všichni sousedé v Miltonu věděli, že vzhledem k tomu, že vstává do práce tak brzy, je Bernie zvyklý chodit si odpoledne na pár hodin zdřímnout.

Bernie se podíval na objemný balík, který Rachael držela v rukou, a důstojným gestem jí pokynul, aby šla dál. V záhybech kůže na kloubech rukou měl zbytky mouky, ale navzdory tomu, že mu směna v pekárně začínala ve tři hodiny ráno, byl jeho staromódní ulíznutý účes dosud hladký a neporušený a stylově doplňoval logo pekárny *Elvis* na košili.

U dveří je přivítal radostný psí štěkot.

„Tak šup, Presley, utíkej ven, běž se trošku proběhnout," pobídl psa Bernie, vystrčil ho na dvůr a uvedl Rachael dovnitř. Prošli kolem impozantního plakátu s Elvisem visícím v hale do obývacího pokoje, který byl celý zasvěcen Králi rokenrolu. Tóny vážné hudby se ozvaly hlasitěji a tvořily nápadný kontrast ke zdem ověšeným zarámovanými plakáty Elvisových koncertů a filmů. Dokonce i na potazích polštářů na hnědé pohovce se usmívala Elvisova tvář. Rachael napadlo, že její dárek sem velmi dobře zapadne.

„Tohle je od mámy," řekla Rachael prostě a podala balíček Berniemu.

Bernie tázavě povytáhl obočí, ale bez okolků svůj dárek rozbalil. Uvnitř byl přehoz, mistrovské dílo tvořené množstvím drobných bílých a černých čtverečků látky sešitých k sobě, které při pohledu zdálky tvořily obraz Elvise stojícího na jevišti.

„Ach, Rachael, podívej se na to! Vzpomínám si, že to tvoje máma šila před pár lety na festival. Spousta lidí to tenkrát obdivovala, vážně. Opravdu chtěla, abych to dostal já?"

„A kdo jinej by to měl dostat? Máš tam od ní i vzkaz."

Obálka se vzkazem nebyla větší než běžná navštívenka. Bernie ji obracel v silných prstech. „Chceš, abych ho přečetl?"

„Ne, až potom. Je pro tebe," odpověděla Rachael. Dnes ještě nebyla připravená slyšet matčina slova, ani když byla určena někomu jinému.

Bernie si schoval obálku do kapsy a znovu obrátil pozornost k přehozu. Překvapeně nad ním kroutil hlavou a obdivně zamlaskal. „No, řeknu ti, já nevím, jestli ho mám dát na postel nebo zarámovat!"

Odněkud z domu se ozval zpěv, ostrý, vysoký soprán dosahující úrovně vysokého C. Rachael sebou bezděčně škubla. Bernie se kupodivu tvářil, jako kdyby nic neslyšel.

„To bych do tebe neřekla, že máš rád operu," poznamenala Rachael.

„Nemám," odpověděl Bernie klidně, opatrně přehoz složil, otevřel dveře a pokynul Rachael do kuchyně, kde hudba zněla o poznání hlasitěji. „To je Bevin poslední fígl – pouští to přes plot z okna koupelny. Ale když zavřu tyhle dveře a dám si do uší ucpávky, tak je mi to fuk."

„To je od tebe ohromně tolerantní," pochválila ho Rachael obezřetně a v duchu si přitom pomyslela, že by oba znesvářené sousedy nejradši poslala k šípku.

„No, musím přiznat, že trochu mi to na nervy jde. Ale ona bude mít větší starosti, až bude Presley hotov," zasmál se Bernie.

Rachael se vyklonila z okna a viděla, že Bernieho pes pobíhá dokola po Beverleyině zahradě, radostně vrtí ocasem a působí v sousedčině dokonalém trpasličím království hotovou spoušť.

„Bernie!"

„Hele, nekoukej se na mě takhle. Ty nevíš, co mi udělala minulej tejden –"

Bernie se s vervou pustil do barvitého líčení sousedčina posledního provinění, ale než se dostal k části, v níž došlo na přivolání policie, Rachael ho přestala poslouchat. Na Bernieho kuchyňském pultu ležela hromádka došlé pošty. Vykukovalo z ní převážně několik odborných časopisů a katalogů, ale navrchu se

skvěla nezaměnitelná obálka z luxusního smetanově bílého papíru a s kaligraficky vyvedenou adresou. Takže Bernie dostal tu pozvánku taky.

Toto zjištění leželo Rachael v hlavě, když objela blok a zahnula na hlavní ulici v Miltonu, kde sídlila většina místních obchodů a podniků nabízejících různé služby. Na jednom konci byla benzínová pumpa a vedle ní místní kulturní středisko, které zoufale potřebovalo novou fasádu. Vedle kulturního střediska byla ordinace lékaře a za ní odstavný pruh pro nákladní auta. Na samotném konci ulice pak sídlily ty nejfrekventovanější podniky. Jako první Bernieho pekárna, *Blue Suede Choux*, na jejíž markýze se skvěla impozantní postava Krále v životní velikosti a s bagetou místo mikrofonu v ruce, a za ní pošta, na níž kralovala Beverley. Rachael minula dálkový autobus, který zajel na odstavný pruh. Vezl do Miltonu pravidelnou skupinu návštěvníků, díky nimž město přežívalo. Bez nich by poštovní služby ve městě byly už dávno převedeny na pobočku v Parkes a město by pomalu skomíralo. To, že místní pobočka až dosud mohla poskytovat zbývajícím obyvatelům města a okolních farem perfektní služby, a navíc s osobním přístupem, byla výhradně Bernieho zásluha. Ale to by Beverley nikdy otevřeně nepřiznala, ani kdyby ji to mělo stát život.

Rachael našla Beverley, jak za přepážkou píše vánoční přání. Její malé království bylo ověšené takovým množstvím vánočních řetězů a světel, že by se pod ním potopil i křižník. Kromě Beverley na poště nikdo nebyl a pruhy na koberci a jemná citrónová vůně ve vzduchu prozrazovaly, že před chvílí doluxovala. Složky a pořadače na přihrádkách byly uspořádány tak pečlivě, že celá místnost připomínala víc muzeum než úřad. Rachael si vzpomněla na podobně dokonale upravenou zahradu kolem Beverleyina domu a v duchu se bezúspěšně pokoušela přijít na něco, čím by Beverley dokázala motivovat k ukončení té nesmyslné války s Berniem.

Beverley přijala od Rachael balíček a s důstojným výrazem v tváři si přečetla vzkaz, který ho doprovázel. Pak si přitiskla dopis k hrudi a vzdychla. „Bůh tvé matce žehnej, Rachael. Byla to tak dobrá přítelkyně."

Na to mohla Rachael jen přikývnout.

„Jsem tak ráda, že jsi tu zůstala. Jak to zvládáš, teď když se Tess vrátila domů?"

„Dobře," odpověděla Rachael spěšně.

Beverley si ji měřila se znepokojivou naléhavostí v očích, jako kdyby chtěla z Rachaeliných slov pouhým pohledem za každou cenu vymámit pravdu. Zdálo se, že ji tato zkouška uspokojila, a Beverley položila ruce na pult před sebou.

„Nebyla jsem si jistá, jestli ti to mám dneska říkat," promluvila konečně, „protože vím, že jste si s Matthewem Grantem bejvali dost blízký."

Rachael ucítila zvonění v uších, jako kdyby se ocitla v nějakém válečném filmu a přímo vedle ní vybuchl granát. Věděla přesně, co se Beverley chystá říct. „Tys taky dostala pozvánku?" předešla ji.

Beverley vytáhla smetanově bílou obálku zpod pultu. Byla otevřená jediným chirurgicky přesným řezem na horním okraji. „Chápu, jestli je to pro tebe těžký," řekla Beverley tónem upřímné účasti. „Vzpomínám si, že tobě přišla stejná obálka."

Rachael se zasmála, ale i jí samotné zněl její smích strojeně a nemístně. „Ale ne, vůbec ne," zalhala. „Už je to léta, co jsme se rozešli."

Beverley se s úlevou usmála. „Tak to jsem ráda. Takže je to vlastně nečekaný štěstí. Musím říct, že jsem z toho nadšená. Vejlet do Paříže, a navíc zadarmo! Celej život jsem snila o tom, že se tam jednou podívám, ale, zkrátka, můj bejvalej manžel nikdy na cestování nebyl. Vždycky jsem tvojí matce záviděla, kde všude byla. Strašně se na to těším – určitě si to ohromně užijeme." Beverleyina tvář ožila lákavými představami a jako kdyby Rachael před očima omládla o deset let. Napětí kolem jejích úst povolilo a oči se jí rozjasnily vidinou vzdálených krajů.

„Já asi nepojedu," řekla Rachael chvatně. „Nemůžu odjet z farmy, bude to zrovna v době setby."

„A Tess s Joelem by ti nemohli pomoct?"

„Možná, ale já plánuju přihlásit se na univerzitu," odpověděla Rachael. Zoufale hledala výmluvy, jak tenhle rozhovor ukončit. Ze všeho nejvíc si přála, aby se tahle svatba rozplynula jako pouhá noční můra. „Vždycky jsem chtěla studovat žurnalistiku,"

dodala, ale zaplašit pocit zvětšující se prázdnoty v hrudi jí to nepomohlo.

„To děláš dobře, zlato. Tvoje máma by na tebe byla pyšná." Beverley se odmlčela. „Ale tenhle vejlet je jenom na tejden. To by sis snad mohla dovolit, ne?"

Rachael pokrčila rameny. „To ještě nevím."

„Určitě by to šlo nějak zařídit," pokračovala Beverley. „Potřebuješ si taky udělat trochu dovolenou. Panebože, já už se nemůžu dočkat, až odsud na pár dní vypadnu. Je tam ještě ten zatracenej autobus?"

Rachael se vyklonila z okna. Autobus pořád ještě stál na ulici před domem, jeho pasažéři se vyhrnuli ven a teď buď postávali v pekárně a pózovali s různými kousky Bernieho sbírky elvisovských memorabilií, nebo se venku u piknikových stolků krmili tím, co si uvnitř nakoupili.

„Já jsem si to myslela," zavrčela Beverley, když jí Rachael podala zprávu o situaci. „Zase po sobě nechají svinčík po celý ulici. Všude se budou povalovat papírový pytlíky a kameny ze skalky budou rozkopaný po chodníku. Pokaždý, když odjedou, mi trvá hodinu, než to dám zase do pořádku. A myslíš, že mi Bernard někdy poděkuje, že je před jeho krámem vždycky čisto a pořádek? Ne!"

Rachael se prozíravě nezmínila o tom, že až se Beverley vrátí domů, nejspíš najde svou vlastní zahradu ve velmi podobném stavu, ani o tom, že ani v Paříži Bernieho přítomnosti neunikne. Nechtěla tenhle absurdní neutuchající svár ještě přiživovat.

„A to ještě není to nejhorší," příval Beverleyiných stížností nebral konce. „Už jsi slyšela, že Bernard chce pekárnu přestěhovat do Parkes? Chápeš, přestěhovat pekárnu! To by pro tohle město byla hotová pohroma. I když jsou ti turisti tak nepořádný, my je tady potřebujeme, Rachael. Kdo by chtěl jezdit pro poštu až do Parkes?"

Přestože byla ta novina pro Rachael překvapením, v tu chvíli měla daleko naléhavější starosti. Jediné, na co dokázala myslet, bylo zjištění, že její ryze soukromý smutek, který jí pozvání na svatbu způsobilo, se stává veřejně probíranou záležitostí. Protože jestliže byli pozváni Bernie a Beverley, dostali pozvánku určitě i další lidé z města, a všichni budou uvažovat o tom, proč se Rachael rozhodla nejet.

Kapitola 3

Rachael se ze všech sil snažila nadcházející vánoční svátky pokud možno zcela ignorovat. Během období příprav ji Beverley neustále zahrnovala nevítanou pozorností a slíbila jí, že než odjede na návštěvu k bratrovi do Bathurstu, nachystá jí celou sváteční večeři včetně pečeného krocana. Na Štědrý den Rachael konečně vyvěsila telefon, protože Beverleyiny přítelkyně z dámského spolku jí volaly každých deset minut a soucitně se jí vyptávaly, jak se jí daří. Ještě štěstí, že Bernie nedával svou účast najevo tak okatě a spokojil se jen s tím, že jí do tašky s pečivem přidal navíc pár obzvlášť chutných kousků a cédéčko *Vánoční duety Elvise Presleyho* zabalené do vánočního papíru.

Rachael nechala vánoční stromek v krabici na půdě a s ním i vzpomínky: na hádky o to, jestli na něj pověsí napřed žárovky nebo řetězy a kdo umístí na špičku hvězdu. Tu hvězdu vyrobila Rachael ještě na základní škole. Její špičky byly zohýbané stářím a její zlatý lesk se už dávno ošoupal a zmatněl. Tess měla úplně stejnou. Jejich matka milovala představu, že její dcery jsou těmi hvězdami nějak magicky spojené, bez ohledu na to, jak daleko od sebe žijí. Takže poté, co Tess Rachael na Štědrý den zavolala a netypicky bez jakýchkoliv kritických poznámek jí popřála hezké svátky a řekla jí, že dětem se po ní moc stýská, Rachael vytáhla hvězdu z krabice a položila ji na okenní římsu, aby na ni strom venku na kopci viděl. Pak se vrátila k práci.

Sammy se pokoušela Rachael přesvědčit, aby na Nový rok přijela na oslavu do Parkes. Rachael odmítla s tím, že má moc práce, ale slíbila jí, že místo toho přijede v lednu na festival.

Svým způsobem to byla pravda. Tvrdila, že má hodně práce na farmě, a navíc se pustila do zjišťování informací o studiu žurnalistiky. Napřed s chutí, ale brzy narazila na problém: každou stránku s popisy jednotlivých studijních programů vydržela číst jen pár minut, než jí prsty začaly bezděčně bloudit po klávesnici a otevírat nová a nová okna. Netrvalo dlouho a na monitoru měla celou galerii fotografií Bonnie Quinnové.

Bonnie byla vysoká dívka s dlouhýma nohama a snědou, ale hladkou a jemnou pletí, a měla nepopiratelný styl, ať už v džínech na pláži, nebo v dlouhé róbě na červeném koberci. Rachael závistivě vnímala každou známku jejího vytříbeného vkusu v oblékání, až se jí nakonec Bonniin portrét vryl navždycky do paměti.

Na jednom snímku byla zachycena ve velmi elegantním a dokonale padnoucím bílém kalhotovém kostýmu. Rachael si tu fotografii dlouho a dopodrobna prohlížela: sako mělo tříčtvrteční rukávy, kulaté klopy, zúžený pas a látkou potažené knoflíky, v klasickém stylu padesátých let. Takové sako se tehdy nosilo s úzkou sukní, ale Bonnie k němu měla oblečené tříčtvrteční kalhoty s ohrnutými manžetami a jednoduché bílé lodičky. Blond vlasy měla elegantně sčesané do týla s jedinou klasickou vlnou nad čelem, která prozrazovala, že přesně ví, co dělá. Jediným doplňkem, který její styl ještě podtrhoval, bylo leštěné zlaté psaníčko, které držela v levé ruce, v barvě pšeničného pole zlátnoucího v letním slunci. Rachael si tu fotografii prohlížela znovu a znovu a pokaždé zaznamenala další detail, který přispíval k dokonalému působení celku.

Na mnoha fotografiích Bonnie stála před zdí s logy různých firem a sponzorů na premiérách nebo benefičních akcích, na jiných byla zavěšená do nějakého staršího muže, který i přes výrazné břicho dokázal v drahém, na míru šitém obleku vypadat nadmíru důstojně. Rachael vypátrala, že je to její otec, zámožný byznysmen Walter Quinn.

Rachael si namlouvala, že ji ke všemu tomu internetovému špehování pohání pouhá zvědavost. Že chce jenom pochopit, kdo ta

žena je. Ale když navzdory všemu tomu soustředěnému úsilí nedokázala na Bonnie najít ani sebemenší chybičku, uvědomila si, že ve skutečnosti hledá útěchu, kterou jí to nikdy nemůže přinést. Že zoufale pátrá po nějakém kazu, na který by mohla ukázat prstem a říct: vidíte, Matthew si vybral špatně. Ale útěcha nepřicházela. Bonnie se na každé fotografii hezky usmívala přímo do fotoaparátu, nikdy si nedávala nohu přes nohu ani si nepodepírala rukou bok jako nějaká přihlouplá modelka, a to ani tehdy, když stála vedle Hugha Jackmana a dalších věhlasných celebrit. Vypadala upřímně, měla úroveň a z její krásné tváře vyzařovala inteligence. A věnovala se dobročinným projektům.

Krize nakonec nastala, když téměř po dvou týdnech hledání náhodou narazila na fotografii Bonnie s Matthewem. Zachycovala je z dost velké vzdálenosti a Bonnie částečně zakrývala jeho tvář, ale o tom, že je to Matthew, nemohlo být pochyb. Usmíval se. Uzel, který se Rachael zkroutil v hrudi, když dostala tu pozvánku na Bonniinu a Matthewovu svatbu, se ještě víc utáhl a srdce její rozbušilo, jako kdyby běžela celou cestu od řeky až k domu.

Nakonec od pátrání upustila úplně. Doufala, že když toho alespoň na týden nechá, ta tupá bolest za hrudní kostí pomine. Ale nestalo se. Kdysi na základní škole, přibližně v době, kdy se skamarádila se Sammy, hrávali se spolužáky jednu zvláštní, poněkud zvrácenou hru: štípali se znovu a znovu do stejného místa na paži, dokud úplně neznecitlivělo. Do druhého dne na něm vykvetla úctyhodná modřina hrající všemi barvami a trvalo dobrých deset dní, než se vstřebala. Přesně takovou bolest teď cítila na hrudi, s tím rozdílem, že obětí mučení bylo její srdce. Nevěděla, jestli bude trvat dny, týdny nebo měsíce, než se bolest vstřebá, pokud se to vůbec podaří.

A byl tu ještě jeden, větší problém. Rachael nebyla schopná soustředit se na zjišťování informací o dálkovém studiu svého vysněného oboru, nedokázala se soustředit na nic, protože pořád musela myslet na Matthewa. Když společně s matkou vedla farmu, poskytovalo jí to navzdory fyzickému vyčerpání i nemalé uspokojení, ale to už jí teď nestačilo. Potřebovala vědět, co bude dál. Potřebovala se na to nějak připravit.

Rachael odstrčila židli, vstala, vyšla zadními dveřmi z domu a zadívala se směrem k prázdným polím a modré obloze. Měla pocit, jako kdyby ty dvě části jejího života, jichž se před deseti lety vzdala – její profesní kariéra a společný život s Matthewem – byly neoddělitelně propojené. A že to znamená jediné: dokud nevyřeší jednu, nepodaří se jí vyřešit ani tu druhou.

Pomalými kroky přecházela po verandě, až se zastavila nad konvicí na mléko. Sáhla do kouta za ni, vyplašila několik brouků, kteří si tam udělali přístřeší, a vytáhla na světlo zmačkanou pozvánku. Sedla si na lavičku a uhladila jednotlivé listy. Možná se na to celou dobu dívá špatně. Možná je tahle svatba řešením, které hledá.

* * *

Druhý den Rachael podle svého slibu vyrazila z farmy do Parkes za Sammy a Martym. Zapomněla ovšem na uzavírky silnic kvůli elvisovskému festivalu. Chodníky po celém městě byly vyzdobené portréty velkého Krále rokenrolu a překypovaly festivalovým veselím – lidé všeho věku chodili po městě oblečení v kostýmech a ve vzduchu voněl olej na smažení a vlasový sprej.

Rachael byla se Sammy domluvená, že se sejdou před *Parkes Country Motor Inn*, odkud byl výhled přímo na hlavní pódium v parku přes silnici. Když tam dorazila, z reproduktorů zrovna burácelo Elvisovo *Viva Las Vegas*, ale po Sammy nebylo nikde ani památky. Rachael čekala čtvrt hodiny, a když jí Sammy nebrala telefon, vydala se přes park na druhou stranu a nahlédla do stánku Bernieho pekařství. Bernie, oblečený v elvisovské kombinéze doplněné slunečními brýlemi, jako kdyby měl každou minutu vystupovat rovnou na hlavním jevišti, obsluhoval zbytky poledního návalu zákazníků.

„Viděl jsem ji před chvílí u pódia," zavolal na Rachael v odpověď na její otázku.

A tak se Rachael vydala zase zpátky. Prodírala se davem návštěvníků, až zahlédla opodál před sebou Beverley v paruce Lisy Marie Presleyové. Dnes se v žádném případě necítila na přátelské klábosení, a tak se s mírným pocitem viny obrátila, aby se jí vyhnula,